

המלחמה פרצה למחרת היום -

נקים את בית-המקדש השלישי, את הרפובליקה הדמוקרטית העממית של ישראל ונקיים את נבואת הקומוניסטים הקדמונים, נביאי ישראל: מציון תצא תורה..."

החזית הציונית-העממית זכתה ל-67 מקומות בכנסת התשי"עית.
המלחמה פרצה למחרת היום.

דעות במישחק השחמט

עד סוף הימים לא יוכרע מי היה אשם במלחמה זו. כל צד האשים את יריבו. האמריקאים טענו כי ישראל התקיפה את הערבים וכבשה את המשולש לפי תכנית ערוכה מראש. המפלגות הקומוניסטיות ברחבי העולם האשימו כי האמריקאים הסיתו את ממשלות ערב למלחמה, כדי לחסל את המשטר המתקדם בישראל.

המעצמות הגדולות נכנסו לפעולה תוך 12 שעות. הם הסכימו ביניהן שלא להתערב במלחמה (החלטה שהופרה על-ידי משלוחי-ינשק של שני הצדדים), לאתר את המלחמה במרחב ולשדל את שני הצדדים להימנע משימוש בנשק אטומי ומימני, טאקטי ואיסטראטגי (שתי החלטות שנשמרו בקפדנות).

אחד מפלאי המלחמה היתה התארגנותו מחדש של צה"ל תוך מהלך הקרבות. למעלה מעשר דיביזיות שלמות גויסו מבין העולים החדשים. נתברר כי העליה הסובייטית הביאה לארץ, בין השאר, תריסר רב-אלופים, כשלושים אלופים ומספר גדול מאד של מפקדים אחרים ששרתו בצבא ובחיל-האוויר האדום. הדבר נתן לישראל יתרון גדול על צבאות ערב, שמומחיהם הזרים לא הסתדרו בנקל עם הקצינים המקומיים. כעשרות המלחמות המקומיות האחרות שעברו על העולם מאז מלחמת קוריאה והורוסין ה"קלאסיות", הסתיימה גם מלחמה זו בקפאון, ו"בעיני ישראל" הפכה נושא-קבע בכל דיון בינלאומי, עד אשר עייפו הדיפלומטים להזכיר את שמה.

הם ידעו כי הירדן הפך לאחת הגזרות הקבועות, פחות או יותר, בשלב האחרון של שלטון העולם, דמות אחת על לוח-השחמט, ללא רצון משלה - כרוב שאר המדינות הקטנות במחצית השנייה של המאה ה-20.

(זוהי הכתבה הראשונה בסדרה "זה קרה ב-1975" - סדרה שהוכנה על-ידי צוות מיוחד של מערכת "העולם הזה" ושתארגן את האפשרויות העומדות לפני מדינת ישראל בדרך הבאה.)

וחצי תריסר ערים אחרות נערכו סצינות של התידודת שנמשכו עד אור הבוקר. העולים נעלמו בקיבוצים ובערים כנהר ביים. הבעיה נפתרה - לכמה ימים.

למאיה עברו הימים במטושטש. יפתח דורון מינה אותה למזכירתו במועצת-העולים עוד למחרת הפגישה בנמל-היר. היתה זאת היא שהראתה לו את הארץ ("קטנה מדי, קטנה מדי", היה נאחז), הורתה לו כיצד להתאים את שפתו לניב הישראלי ("יפתח? כמעט צבר?"), הורו החתיקים שנפגשו אותו), עזרה לו לבלות את שעות-הפנאי המעטות שלו בשבוע. תוך אורש זה לא הרגישה מאיה במתחולל בארץ. היא שמעה את הידיעות ברדיו בהיסתהדות - למרות שהיו בעלות משמעות גורלית. המענק האמריקאי הופסק. יהודי אמריקה יצאו כמנשר חריף נגד המדינה. המגבית נעלמה כלא היתה. ההחלטה להנהיג קיצוב של לחם לחתה על-ידי הפגנות המוניות של מובטלים. הארץ כוסתה מחגיגת-אוהלים.

רבות מן הידיעות הזכירו את שמו של יפתח דורון. היה זה הוא שהקים את "החזית הציונית העממית" והכריח את מק"ל להתמוג עמה, אחרי שמנהיגיה הודו בסגירות שמאליות והתפטר. היה זה הוא שיצא בשליחות הממשלה לבקש סיוע צבאי סובייטי, אחרי שהגיעו הידיעות המדאיגות הראשונות על אספקת כמות גדולה של קליעים-מונומיים אמריקאיים לסיריה-רבותי ולרפובליקת עמק-הגנילוס. היה זה הוא שתבע באופן אילטימיטיבי מן הממשלה להכריז על בחירות חדשות לכנסת, כדי לשחרר את 700 אלף העולים החדשים בניהול המדינה - והכריח את הממשלה להיענות לדרישה.

מאז אותו רגע ראתה אותו מאיה רק בחטף - או על הבמה. כל המפלגות הותיקות התאחדו נגד החזית-הציונית-העממית, במערכה גואשת שהוגדרה על-ידי יושב-ראש ועדת לוחי-הבטחון של הכנסת, חייב משה דיין, ככינוס-המונים החדש המוויאון הלאומי בשדה-בוקר, כמאבק שיכריע אם ישראל תעכל את העולים, או העולים את ישראל.

יפתח דורון ענה למחרת היום, בנאמו מעל מדרגות בית-הבימה הישן אל ההמונים שהתכנסו לרגלי מגרדי-השחקים של סולל-בונה. היראקציה הישראלית זוממת להפסיק את העליה, לבגוד בחזון הדורות... לצורך זה מרעיבה כניפית אבריאל-קולקדיין את ההמונים, מחבלת בתכניות השיכון והתעסוקה ומולדלת את כוח-ההגנה הישראלי... אולם נצח ישראל לא ישקר... בעזרת ירוש של המלך כירש, מנהיג האנושות, החבר סטפן רודנקו, מחדש את ימי ישראל כקדם, מול נחשולי השנאה של טיטוס האמריקאי ועבדיו, יורשי הדרוס בישראל והאנוסים החדשים, יהודי אמריקה... אנחנו

במזרח אירופה, השייכת כיום לברית-המועצות. היתה מוכן למסור את נפשי כדי לאפשר את עליית היהודים בכל הדרכים, החוקות והבלתי-חוקיות!"

הרמטכ"ל קרץ לאויק, שהיה חבר כיתתו בבית-הספר כדורי. נטיתו של ראש-הממשלה להזכיר את ימי פעולתו בפלמ"ח הפכו מזמן לבדיחה בין חבריו הצעירים יותר, שראו בכך סימן ראשון להשפעת גילו המצטבר.

"אילי אגידו שאני מדבר ציונות", הוסיף אבריאל. "נדבר על שיקולים מעשיים יותר. בתריסר השנים האחרונות, מאז קיבלתי את תפקידי זה מידי קודמי (הוא הרכין את ראשו לעבר משה שרת הישיש, שישב בקצה השולחן, כמעט כאורח-כבוד נשכח) שאלתי את עצמי במאות לילות נדודי-שינה מה יהיה הפתרון לבעיית קיומנו. אנחנו מנותקים בעולם. איבת הערבים אלינו נמשכת. מדינות אסיה שהשפעתם עולה וגוברת בעולם, רואות בנו גוף זר. משקנו תלוי בזרים. אין משקל למדינה של שני מיליון איש בעולם.

העליה הסובייטית תגרום להמפכה בארץ. זה ברור לי לא פחות מאשר לאברהם (הוא שלח מבט נזופני בשר-הדואר) הדואג כל כך למפלגה. אולם היא תיתן תנופה חדשה למדינה. היא תהיה זריקה של כוח-אדם ושל מוראל. אנחנו נצא לתנופה חדשה. אנחנו נחדש את ימי הראשית. השח אותנו לצלבנים. בסדר. הצלבנים חוסלו בגלל חוסר תגבורת. אולם לנו ישנו אוצר אנושי גדול, העם היהודי כולו. עלינו להחליט אם להפקירו או לאחדו עמנו."

היתה זאת ההכרעה.

יפתח דורון מגיע

מאיה אלפאית היתה יפה בחולצתה הרוסית הלבנה, והיא ידעה זאת. היא היתה מאושרת. היא נזקקה מאוירת-החג הכללית שהציפה את המדינה ביום גדול זה. "כמו ביום החלטת א"י", הממוג אביה. מאיה לא ידעה למה התכוון, כפי שלא הבינה זכרונות רבים אחרים של אביה, כגון סיפור רייו על לידתו בבית-אלפא. ממנו גורש שנה לפני לידתה בגלל אהדתו ל"בן סחא". היא ידעה רק שאביה היה קומוניסט מאז הבינה לראשונה את השיחות ליד השולחן בבית, ושקרא לה מאיה על שם האחד במאי.

מלבד ההתלהבות הכללית שהיתה יראקציה סוערת לפסי מיות הקודרת של השנים האחרונות, היתה למאיה סיבה מיוחדת להיות מאושרת: זהקא את נבחרה על-ידי מועצת המדינות ישראל-ברית-המועצות להיך את העולים העממית להגיע באחירת הראשונה מרוסיה. היא ליספה בעצבנות את זרה-הפרחים הגדול שבדייה, השקפה על ההמון שהצטופף מסביב לנמל-היר. איש לא עבד בישראל ביום זה.

"הנה הם! הנה הם!" פרצה קריאה, שהפכה לשאגה המונית. רעם עמים הדהדו בחלל. מרחוק הופיעו עשרות-עשרות נקודות שחורות.

"ריבוננו של עולם, הם גייסו את התיבלה הצבאית!" מילמל מישהו. יתכן שצדק. פקיד הנמל-היר, שהתכוננו לבואם של מאית, היו חסרי-אונים כאשר נשתפכו מן האחוריות האדירות רבבות צעירים וצעירות, בדייקנות שכמותה נראתה עד כה רק בסרטי-היומנים שתיארו תימרוני-צבא בנייבטיים.

מישהו דחף את מאיה קדימה. היא לא ידעה לאן לפנות. אך תוך פחות משעה התארגנה המהומה. העולים החדשים, כמעט כולם צעירים וצעירות חסונים, הסתדרו ביחידות בנות 500 כל אחת. במרכז, תחת שלט עברי גדול שהביאו עמם - "תחי ישראל! תחי הציונות העממית!" - עמדה קבוצה של גברים ששפצו אורה של סמכות.

גבר כבן 33, בעל סנטר כולט ופסיפיל מוצק, חשף את שיניו בחיך תקוף לעבר ועדת-הקבלה. "אני איתאן איחאנר ביך דימיטרוב", הציג את עצמו בעברית בעלת מיבטא רוסי מרובש. "הואילו לקרוא לי בשמי החדש, יפתח דורון. אני המזכיר הכללי הראשון של מועצת-העולים-מברית-המועצות."

עוד לפני שראש ועדת-הקבלה יכול היה לשלוף את העמודים עליהם רשם את דברי הברכה שלו ברוסית, ניגש יפתח איחאן למאיה, הדביק שתי נשיקות על לחייה, נטל מידיה את הור. מבטיהם נפגשו. בעל כרחו הסמיקה מאיה. בפעם הראשונה בקע חיוך אמיתי מבעד לשרירי פניו המתוחים של האיש.

למאיה היה נדמה שהפגישה נמשכה עד אין סוף. אך היו אלה רק שניות מעטות. יפתח דורון נתן סימן קל למישהו. מאישים פתחה בניגונה רועמת. היה זה כאלו קם המרחב מלוד עד פתח-תיקה לתחיה. שירת התקווה האזירה שטפ את הנוף, לוחתה בצלילי המרדניים של האינטרנציונל.

החזית העממית מנצחת

במשך הנמל-היר נערכה התיעצות קדחתנית, בהשתתפות ראש-הממשלה שהזועק מירושלים. היה ברור כי סידורי השכון שהוכנו במחנות צבא ישנים לא התאימו עיד למצב. "אין ברירה", סיכם אבריאל. "נפנה בקול ישראל לאזרחים להצטופף בדירותיהם ולאכסן את העולים משך כמה ימים. נקחה שזה ישא פרי..."

תקתו לא אוכזבה. בתלביב, חיפה, ירושלים, לכיש, חצבה

